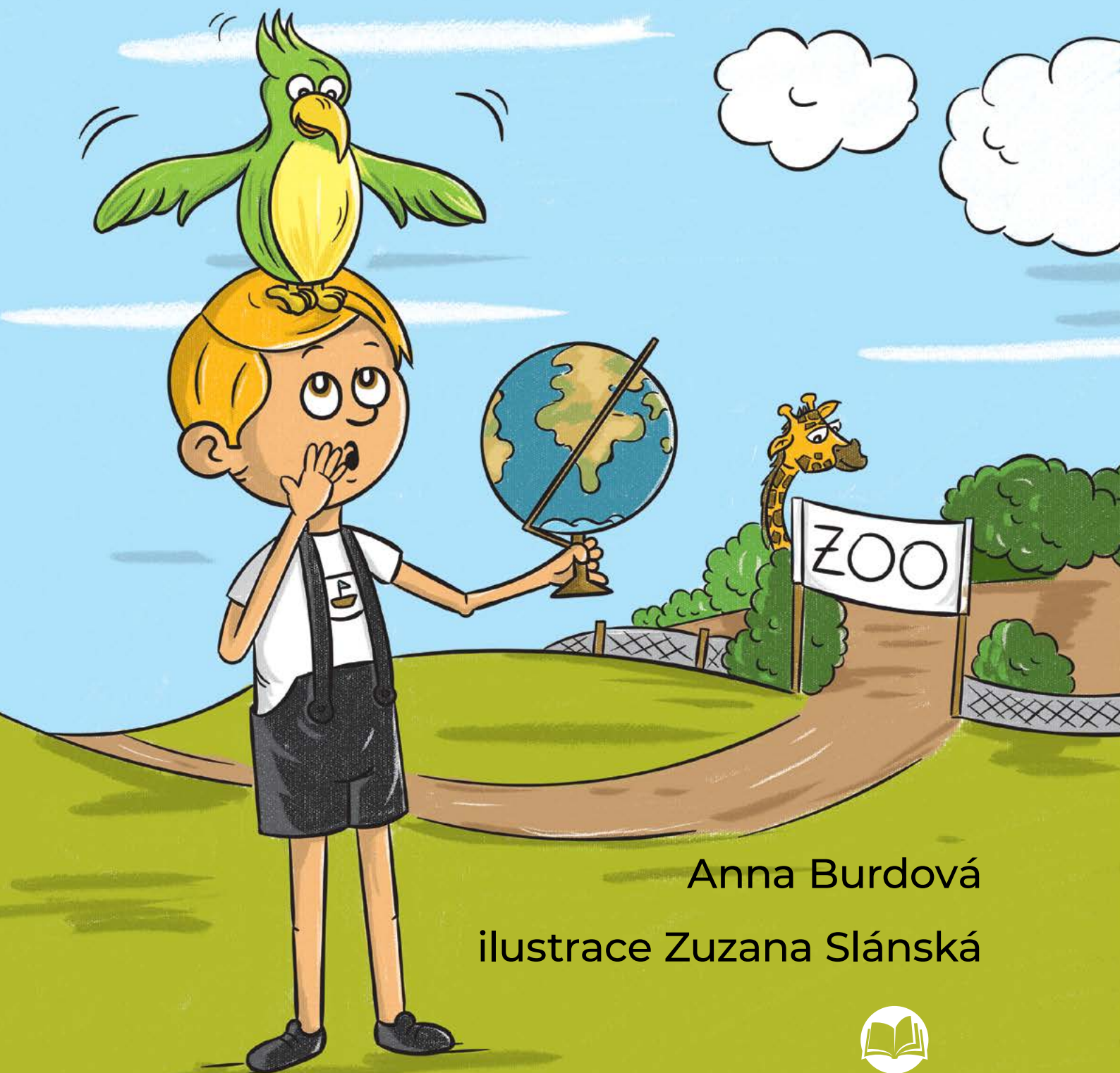

HONZÍK A TAJEMNÁ ZVÍŘÁTKA

Anna Burdová

ilustrace Zuzana Slánská

ORIGONA

Copyright © Anna Burdová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-65-3

ID 040-01

Drahý Honzíku,

*viděl jsem, že jsi byl po celý rok moc hodný,
tak jsem Ti přinesl na památku tuto knížku.
Doufám, že se Ti příběh o Tobě bude líbit :)*

Mikuláš

5.12.2025

Úvod

Tato knížka vypráví dobrodružný příběh jednoho šikovného blondatého hnědookého kluka. Hlavní hrdina se jmenuje Jan Zelený a bydlí s maminkou, tatínkem a bráškou Metůdkem v Ústí nad Labem. Narodil se 8. října 2021 a má oblíbenou černou barvu.

Jednoho dne, právě když se sluníčko probouzelo, se stala neuvěřitelná věc. Čtyři zvířátka v zoo náhle změnila barvu. Ale proč? Na vlastní oči případ zažili tři kamarádi – Honzík, Sárinka a Ládík. Podaří se dětem zvířátkům pomoci?

Tak pozorně poslouchajte nebo čtěte, ať se dozvíte, jak celé dobrodružství dopadlo.

1. Expedice do zoo

Byla to senzace! Toho dne se v televizi, v novinách a na internetu nemluvalo a nepsalo o ničem jiném, než o zoo. Tedy o zvířátkách, která najednou změnila barvu. Kdo to taky kdy viděl – růžová opice, modrý slon, zelená žirafa a oranžový klokan?

Kamarádi Honzík, Ládík a Sárinka se rozhodli, že se do zoologické zahrady vydají a podívají se na ta barevná zvířata na vlastní oči. Zrovna stáli na autobusové zastávce plné lidí. Všichni mířili do zoo. Živě diskutovali o tom, co se mohlo stát, že zvířátka zničehonic změnila barvu. Ani Honzík, Ládík a Sárinka nemluvili o ničem jiném.

„Já si myslím, že je někdo obarvil,“ rozumovala Sárinka.

Honzík si zaťukal na čelo. „Nevíš, jak asi? Vzal kbelík s růžovou barvou, štětku a pak skákal za opicí po větvích, aby ji mohl nabarvit.“

Všichni se rozesmáli. „No jasně, a pak si vzal zelenou barvu, štafle a šel nabarvit žirafu!“ přisadil si Ládík.

„Štafle nepotřeboval, měl váleček na teleskopický tyči, se kterým dosáhne žirafě až na parůžky,“ řehkala se Sárinka.

Přijel autobus. Jenže Honzík, Ládík a Sárinka se do něj nedostali. Lidé ze zastávky se tlačili tak urputně, že ani jeden z kamarádů neměl šanci nastoupit.

„Ach jo. To už byl třetí autobus, co nám ujel,“ povzdechla si Sárinka.

„Vsadím se, že pěšky už bysme tam byli,“ čepýřil se Ládík a nevrle kopl do kelímku z mekáče, který tu někdo nedbale odhodil.

„Aby nás nikdo nepředběhl, musíme stát na kraji nástupiště a až přijede autobus, hned se do něj cpát“ rozhodl Honzík. A vydal se zaujmout stanoviště. Jenže jak se otočil a chtěl vykročit, o něco zakopl. Už se chtěl rozčílit, jaký je tu nepořádek, a že jsou ti lidé děsní, když odpadky odhazují, kde je zrovna napadne. Ale to, o co zakopl, nebyl vůbec žádný odpad.

„Jé, hele, někdo tady ztratil deštník. A takovej pěkněj!“ řekl a začal si deštník prohlížet. Byl opravdu krásný. Měl černou barvu, jakou má Honzík nejraději, a různé zvířecí a květinové motivy – deštník jako dělaný pro návštěvu zoologické zahrady.

Honzík se rozhlížel po lidech na zastávce, jestli někdo deštník nepostrádá, ale nikdo z přítomných se k němu nehlásil. A tak deštník rozevřel a zálibně si ho prohlížel. Pak si s ním začal točit a myslel přitom na to, že už by chtěl být v zoo. Jak se tak díval na zvláštní obrazce, které se otáčením deštníku utvořily z obrázků na něm, najednou...

Švííísss...

Udělala se kolem něj barevná spirála a ta ho začala vtahovat do sebe. Honzíkovi se až zatočila hlava. Zdálo se mu, že je uprostřed obrovského barevného víru a letí kamsi doztracena.

A najednou šup! **Honzík** se ocitl na nějaké cestě, kolem něj proudily davy lidí. Všichni si hlasitě povídali a pořád někam ukazovali. Rozhlédl se a zjistil, že je v zoologické zahradě.

„Jak jsem se sem dostal?“ ptal se sám sebe a nechápavě se díval na rozevřený deštník, který pořád držel v rukou. Že by on byl příčinou toho všeho?

Protlačil se mezi lidmi až k výběhu slonů indických. Ve stádě asi sedmi tmavě šedých tlustokožců nápadně vynikal jeden, který měl jasně modrou barvu. **Honzík** si musel promnout oči, aby si byl jistý, že dobře vidí. Ale podle hlasitého pokřiku lidí a dětí okolo bylo jasné, že není jediný, kdo vidí modrého slona.

Vzpomněl si na **Ládíka** a **Sárinku**. Tohle musí vidět! Jak je sem ale dostane? Pak ho něco napadlo. Rozevřel deštník, zatočil s ním...

Ládík a **Sárinka** zatím stáli na autobusové zastávce a divili se, kam se **Honzík** ztratil.

„Vidělas, jak se vypařil?“ zíral vyjeveně **Ládík** na místo, kde ještě před chvílí stál **Honzík**.

Sárinka nechápavě vrtěla hlavou. „Se světem se začíná dít něco divnýho, když v něm zvířata mění barvu a lidi mizí před očima.“

„No jo, ale jak teď všem vysvětlíme, že se ztratil?“ rozhazoval rukama **Ládík**.

Vtom se ale před ním objevil **Honzík**, usmíval se a točil si rozevřeným deštníkem jakoby nic.

„Tak teď už ale nechápu vůbec nic...“ vydechl udiveně **Ládík**.

„Zato já teď chápu úplně všechno,“ zasmál se **Honzík**. „Pojďte a chyťte se mě každé z jedné strany,“ zavelel a kamarádi se ho každý chytili za loket. „A teď pozor, dámo a pane, bude to pořádněj sešup!“

Honzík roztočil deštník a švííísss... Rázem je všechny tři strhnul barevný vír.

2. Zvívřata zmizela

Ládík, Sárinka a Honzík prošli zoologickou zahradu, kam se dostali díky kouzelnému deštníku. A opravdu viděli všechna čtyři zvířátka, která znenadání změnila barvu. Růžová opice, modrý slon, zelená žirafa a oranžový klokan byli smutní, protože se jim návštěvníci smáli. Dětem bylo zvířátek líto.

Už druhý den ráno se v novinách objevila důležitá zpráva: Barevná zvířata ze zoo přes noc zmizela! Vše nasvědčuje tomu, že utekla.

„To je ale průšvih! To neměla dělat,“ chytal se za hlavu **Ládík**. Dobře věděl, že zatímco v zoo byla zvířátka v bezpečí, venku jsou zranitelná, protože to tam vůbec neznají. Navíc, když jsou tak zvláště vybarvená, jsou moc nápadná. Co když je třeba bude chtít někdo chytit a prodat do cirkusu?

„Kdybychom jim tak mohli nějak pomoci...“ povzdechla si **Sárinka**.

„Vždyť můžeme!“ vykřikl radostně **Honzík**. „Máme přece deštník.“

„To je fakt, s tím můžeme zvířátka dopravit někam do bezpečí!“ radovali se **Sárinka s Ládíkem**.

Honzík hned utíkal pro deštník. Za chvíli už všichni tři stáli vedle sebe a připravovali se na cestu barevným vírem.

Švííísss...

Ocitli se v jakémsi parku. Rostla tu spousta velkých a košatých stromů a hustých keřů. Vypadalo to jako

příhodné místo, kde se může schovat opice i klokan. Ale slon a žirafa...?

Kamarádi procházeli parkem a hledali zvířátka. Jako prvního objevili modrého slona. Stál uprostřed malého jezírka, nabíral vodu do chobotu a stříkal si ji na záda. Ládík, Sárinka a Honzík se nenápadně plížili za křovím, aby slona nevyplašili, a dohadovali se, jak budou postupovat dál.

„Jáááuuu!“ vyjekla ale náhle Sárinka.

Honzík s Ládíkem se po ní ohlédli a už by začali lamentovat, že křičí, až by vyplašila i slona, jenže Sárinka se držela za hlavu a naříkala: „Někdo mi něco hodil na hlavu,“ stěžovala si.

Honzík vzápětí našel na zemi velkou borovou šišku. „Nedostala jsi tou šiškou?“

„Asi jo,“ přikývla Sárinka.

„A nepřijde vám divný, že jsme pod listnatým stromem a Sárince spadne na hlavu šiška...?“ uvažoval Ládík. Chodil pod stromem kolem dokola a díval se do koruny jako pátrající detektiv.

„Mám ji!“ zvolal najednou. Kamarádi se podívali směrem, kam ukazoval. Už jen viděli, jak se mihlo cosi růžového. Nebylo pochyb, že to byla růžová opice ze zoo.

„Počkej, neutíkej! My ti chceme pomoci!“ volal Hon-
zík za opicí, která mrštně přeskakovala z větve na větev
a ze stromu na strom.

„A je fuč...“ povzdechla si Sárinka.

9. Pandy a slon

Ani indiánský lektvar všem zvířátkům nepomohl.

Kamarádi už byli bezradní. Proč Bimbo, Špilka a Hopík zůstávali barevní? Přemýšleli, za kým se teď vydají.

Rozhodli se navštívit Bimbovy příbuzné v Indii. Jenže se někde stala chyba... Když Honzík zatočil deštníkem, nedostali se do Indie, ale do vedlejší Číny. Kousek od nich si na šťavnatých výhoncích bambusu pochutnával černobílý medvídek panda – a ti žijí jenom v Číně. Tohle navíc byla čínská zoologická zahrada, v níž chovali pandy, které jsou v přírodě téměř na vyhynutí.

Honzík setkání s pandou využil k tomu, aby se jí zeptal, jestli nezná zvíře, které by mělo zvláštní barvu. Panda se zamyslela, přežvykovala přitom bambus, a pak řekla: „Tady v zoo žije ještě panda červená.“

A tak se děti a zvířátka vydaly na obchůzku po zoo, aby našly pandu červenou a zeptaly se, jak se jí to stalo, že zčervenala. Když po dlouhém hledání konečně našly její výběh, stál tam ošetřovatel, který se o pandy červené staral. Jakmile uviděl modrého slona, zelenou žirafu a oranžového klokana, chtěl běžet pro ředitele – taková zvířátka by prý v zoo určitě chtěl mít.

Honzíkovi se naštěstí podařilo pana chovatele zadržet a vysvětlit mu, že Hopík, Špilka a Bimbo nejsou zvláštní druh, ale že potřebují pomoci. A hned se zeptal, jak to, že panda červená zčervenala.

Chovatel se zasmál: „Panda červená není panda velká, která zčervenala. Ony dokonce ani nejsou příbuzné. Panda červená je jiný druh a má takovou barvu už od přírody. Podívejte, támhle je!“ ukázal na větev jednoho stromu, kde si zrovna hověla jedna panda červená.

Všichni se na ni ohlédli. Na první pohled bylo jasné, že s velkým černobílým medvědem nemá tahle šelmička nic společného. Byla jen o něco větší než kočka, měla dlouhý ocas jako liška a až na světlou hlavu měla srst po celém těle rudou.

Kamarádi tak odpověď na svou otázku zase nenašli, a tak **Honzík** zatočil deštníkem, aby se vypravili za slony indickými.

Tentokrát se to podařilo. Ocitli se v Indii, v jakési podhorské oblasti. Hned spatřili stádo slonů, kteří se brouzdali v říčce.

Bimbo byl nadšený, že vidí své příbuzné, a okamžitě se k nim rozběhl. Ti se ale modrého slona nejdřív trochu lekli. Bimbo jim vyprávěl, co se mu stalo, a sloni se ho

přestali bát. Obstoupili ho a začali ho utěšovat, že to jistě bude zase brzy dobré. Cachтали se ve vodě a povídali si tak dlouho, až kamarádi na Bimba museli zavolat, že už je čas jít.

Najednou se stádo rozestoupilo a děti by ani nepoznaly, že slon, který se k nim blíží, je Bimbo.

„Vždyť ty už nejsi modrý!“ volal **Honzík**.

A opravdu! Nikdo netušil, jak se to stalo, ale slon Bimbo už nebyl divně modrý. Vypadal zase jako dřív, byl to

